ACC. N:R M. 9454: 1-26.

LUNDS UNIV. FOLKMINNES-ARKIV

Landskap: Skåne

Härad:

Socken: Dir. platsen.

Uppteckningsår: 1944.

Upptecknat av: Nils Jönsson

Adress: Önnestad

Berättat av:

Född år ..... i .....

Rim och visor. s. 1-26.

11.

Skriv endast på denna sida!

A.-B. GRAHNS BOKTR., LUND

M. 9454 : 1.

LUNDS UNIVERSITET
FOLKMINNESARKIV

Nötrim från Ådrarum.

Det fägnar mig av hjärtans grund
att fyra skräddare väga ett pund
me sax o me vax me nål o me t...
me pressjärn ve sidan o kyringen...
E.L-g. från Tg.

Fira skriddare väja ett pong
Mä sajs o vajs å nål å trå
O parsejäned auanpå.

Skomagaren mä sin flottia trut
Ju mer han eder, ju varr ser han ud.
Han bider i läred
O grinar i väred.

Ingen har sin vän så kär,
Som skomagaren sin nästas lär.

Skåningen sjunger:
Bleging, bleging, sillanacka, sillanacka.
Loen tom, men står i stacka.
Vass i röven, som en hacka.

Blegingen sjunger:
Skåning, skåning, grödabug, grödabug,
Allti ä du som en stud.
Paugaponga,
Rälia onga.

Had i guss namn,
Far i Tysklann,
Mor i skåne
O ja e här.

Allting har en änne,
Men korven den har två.
O skär den å på mitten,
Så blör den två ändå,
I min ungdom.
Eller:
Pannkakan den har ingen,
Men den går åt ändå.

Söndag - sött nock.
Måndag - mied nock.
Tisdag - tiss nock.
Onsdag - ont nock.
Torsdag - torrt nock.
Fredag - fritt nock.
Lördag - lett nock.

M. 9454:2.

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

Ramsa:
Eseke, deseke,
Luntan, tuntan,
Simmele maka,
Kikkele kaka,
Vestan villa,
Dattele dilla,
Utmä dej, din långe man.

Ramsa från Mjönäs:

Ett, två,
bomme gå,
tre, fira,
bomme lira,
fäm, säjs,
kör te väjs,
sju, åtta,
plocka tåtta,
nie, tie,
stöbe lie,
älva, tolv,
skura golv,

trättan, fjortan,
tvätta skjortan,
fämtan säjstan,
kan du läjsan,
sjuttan, attan,
gå på trappan,
nittan tjue,
mad i grue,
sol i stue,
två hosor o ojn sock,
två jeder o ojn bock,
Nu ha ja lajst nock.
Nu går ja.

Andrarum.

Sädesärlan,
Fåraskällan,
Stenskvättan,
Sädesskäppan,
Följas åt.

Gal göken första gång på bar kvist,
Blir grödan och skörden god förvisst,
Men gal han på lummig gren,
Blir den både mager och klen.

Den som rör lärkans ägg,
Ska hänga på Fans vägg.
Den som rör små fåglars unga,
Ska sitta på den ondes tunga.

M.9454:3.

LEEDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

Nötrim från Ådrarum:

A. Nötter i min hand.
B. Sänd dem till mig.
A. Vem ifrån?
B. Min bäste vän.
A. Vem är den?
B. Jo, om det är/namnet/ så är det jämnt /ev, udda/.

A. Opp o ner på prammen.
B. Alla gyngana i dammen.
A. Hur många var dä?

A. Nötter i min lomma.
B. Du ska bli min gumma.
A. I hur många år?

A. Nu är det jul.
B. Då får du gå te me.
B. Hur många gånga?

A. Min so lackar åt skogen.
B. Min lackar ätte.
A. Hocked trä sover hon onne?
B. Det bästa där ä.
A. Hocked ä dä?

A. Ja bor ve slumpen.
B. Käringen ligger i sumpen.
A. Hur många år?

A. Orren spelar. B. Högt i topp. A. Hur många spel.
Ev. Pau hocken grojn seder han.

A. Nötter i min hand. B. Dom vill ja vinna. A. Hur då.
B. Jag skall göra dem till fem, o då ska ha lika många- 2
a, som du har mer. /Om det var tre, lämnar B. två./

M.9454:4

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

Majvisan. Andrarum.

God afton, om ni hemma är.
Maj är välkommen.
Förlåten om vi väcka er.
Sommaren är så ljuvlig för ungdomen.

Nu komma vi uti er går
Och fråga, om vi sjunga får.

Tyr bära vi ren maj i by
och prisa den medsångerny.

Den lilla lärkans ljuva klång
Går upp i skyn med majesång.

Välkommen är maj månads tid.
Gud signe denna sommar blid.

Förläne oss ett ymnigt år.
Bevare både hus och går.

Stark humle häng på stängerne.
Så blek malört på ängarne.

Giv mjölk och smör och osten söt,
Till läkedom, mat, ljus och gröt.

Låt hönan värpa ägg på fat
Till pannekakor och äggamat.

Nu sätta vi löv i edert tak,
Det skall ni se i morgon dag.

God nat och tack det skall ni ha,
För gåvan den var ganska bra.

Tillägg i st. f. sista versen, om traktering uteblivit:

Så ligg o ligg du lade stud.
Maj är välkommen.
Må lus o loppor asa dig ud.
Sommaren är så ljuvlig för ungdommen.

Göingarnas tillägg till majvisan.

Vi hatt ajn fali kyll i åur,
Men - pina dö - nu få vi vaur.

De grönar snart i skog o mark
Ve fulasång i bög o bark.

O kärleken som urtans knopp
vell i vaurt jarta lua opp.

Men Karna hon har hamsat te
O jutt se mä vaur store sme.

M. 9454:5.

UNIVERSITETS MUSIKARKIV

Men hade hon vad tös inu
sau hade hon blajd min jaggu.

Hon satt ain tjyrpäl i mett bryst
O sorgetaura blajr min tröst.

O pauga, ajten jär, ja sir -
For tjarleken - tro me - den svir.

O jutten jer så fort ni kan,
För ella grebban tar en ann.

O grebbor - ja, de vill ja si -
La va o falska jartan gi.

Te ättehösten önskar ja
Att allihob e jutta bra.

O gobba, jär ja önskar nu
Ajn farli hob mä korn o ru.

O kvingor - mä järt höralann
je lång o finer töft, o grann.

O si me te ajn höstada,
For höstagille vell ja ha.

O tjöpstakara - plader - jär
Ja önskar kjönt spasservär.

O nu farväll for dinne gång.
Forlåt ad visan blaj nod lång.

M. 9454:6.

LUNDS UNIVERSITE
FOLKMINNESARKIV

Staffansvisan . Andrarum.

Sankt Staffan han rider sina hästar till vanns
Vaka med oss julenatt.
Då såg han en stjärna som lyste så grannt.
Vake Herran med oss alla.

Den stjärnan hon lyste över Betlehems stad,
Men mest över huset, där barnet var.

Staffan sig för Herodes månde gå:
"I natt är född en konung, som är större än du?"

"Är här väl någon konung, som är större än jag,
Så flyger den hanen upp från fatet och gal?"

Den hanen han var stekter och lagder uppå fat,
Han baskade sina vingar, så högt som han gol.

Herodes han slog sina handskar i bord,
Sen reser han sig upp från sin kungeliga stol.

Herodes han gångar sig till stallet då ner,
Där skådar han uppå de fålarna tre.

Han klappar den brune, han stryker den grå,
den gule den lägger han gullsadelen uppå.

Sen rider han sig ut åt vägena fram,
Där möter han Vår Herre, så gammal en man.

"Säg vart skall du rida så strideligen fram?"
"Jo, rida jag skall till Betlehems stad".

"Säg, vad skall du göra uti Betlehems stad."
"Förråda Vår Herre så litet ett barn".

"Det plägar väl att vara en gammal mans sed,
Att när som två tala, så sätta desig ned.

Vår Herre han satte sig till jordena ned.
Solen och månen han skapade därvid.

"Nu haver jag skapat två så dägeliga ting.
Skapa du nu två lika och ställ dem däremot."

Herodes han satte sig till jordena ned,
Ormar och slangar han skapade därvid.

"Nu haver du skapat två så gruveliga ting,
Men du kan varken giva dem tiv eller and."

Vår Herre Han räckte ut sin milderika hand.
Så gav han dem liv, men slätt ingen and."

Herodes han svingade sin gångare omkring.

Så red han tillbaka i trav och i spring.

Nu ha vi sjungit visan från början till slut.
Så önska vi Eder alla en fröjdefull jul.

M. 9454 : 7

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Staffansvisan II. Andrarum.

Sankt staffan han var en stalledräng, en stalldräng.
Han vattnade sina fålar fem.
I ra, i ra, sjung fallerallara.
Kom gossar, låt oss lustige vara,
En gång jul om året bara.
Sjung falleralla, ralla, ra.

De två de voro svarta, ja svarta.
De voro så smala och smärta.

De två de voro vita, ja vita,
De voro varandra så lika.

Den femte den var apelgrå, ja apelgrå,
Den rider själve Staffan på.

Gubben hette Joakim, ja Joakim,
Han bjöd oss alla stiga in.

Gumman hette Sara, ja Sara,
Hon bjöd oss av det klara.

Sonen hette Lasse, ja Lasse,
Han bjöd oss in på kaffe.

Dottern hette Anna, ja Anna,
Hon bjöd oss öl ur kanna.

Drängen låg i bänken, ja bänken,
Han väntade på skänken.

Pigan hette Stina, ja Stina,
Hon bjöd oss äpplen sina

Nu tacka vi för denna skänk, ja denna skänk,
Den var oss allom obetänkt.

Så rida vi från denna gård till nästa gård,
Vi komma igen i dag om ett år.

M. 9454:8.

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

Gåtor från Andrarum.

1. Det står en sten vid Kiviks fiska, äge, och var gång han luktar nybakat bröd, vänder han sig om.

Stenen kan ju inte lukta.

2. Har du sett ett hus med spåntak?

Nej, men med ögonen.

3. Vad är det som den rike stoppar i lomman, men den fattige slänger på marken?

"Snöred." (?,?)

4. Om en höna värper ett ägg var annandag i ett år, hur många blir det då tillsammans?

Tre: ett annandag jul, ett annandag påsk och ett annandag pingst.

5. Vad är det som (först) luktar, när man kommer in på ett apotek?

Näsan. (Sedan då?!)

6. Det är inte ute och inte inne och inte under bar himmel.

Fönstret.

7. Fyra bröder springa (alltid) efter varandra, men de hinna aldrig varandra?

Kvarnvingarna.

8. Vad är lättare än lätt?

Tanken. (?! "Tunga tankar"!)

9. (Vem) Vad ropar högre än tranan?

Åskan.

10. Runt som solen, svart som jorden, asar en lång rumpa efter sig?

Pannjärnet.

11. Hur långt är det från jorden till solen?

Ett ögonkast.

12. Lirum, larum, skeaskaft, hur stavas det med tre bokstäver?

Det.

13. I en stuga satt fyra kärringar. Var och en hade

M.9454:9.

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

tre kärringar framför sig. Hur många voro de?

Fyra.

14. Lided o nätt,
Pricked o tätt,
Med hål i bägge änna?

Syringen.

15. Vit som en svan.
Svart som en ravn.
Hoppar som en hare.
Går som en man.

Skatan.

16. På vem skiner aldrig solen, fast han är ute då det är solsken?

Skuggan.

17. Ett barn kan bära det upp på taket i sin lomma, men två man kunna inte bära det ner på en järnstång.

Ägget.

18. Var finns det städer men inga hus och sjöar, men intet vatten?

På kartan.

19. Den som har det behöver det inte och den som får det vet inte om det.

Likkistan.

20. Stobba står.
Molla går
O ti dra fira.

Ko, som mjölkas.

21. Gretas gamla gråa gås gick genom Grönby gamla gada, gnavade gott grannt gult gadegrajs. Hur många g är där i de?

Inga g i de, men fämtan i slagdängan.

22. Där lå en man på tusen rör.
Han ropte ner te Hälsenör
O sa släpp ud Sven Gynta
For här e all vardens viunger
O bider hoed au Slädderkäft.

Taktäckaren, som ropar ner till någon att släppa ut hunden, ty räven vill ta gåsen.

M. 9454: 10.

LUND UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

23. Vad är för Gud omöjligt?
Att lugga en flintskallig.

24. Det går upp för li o ner för li, men står ändå alltid stilla.

Gärdesgården.

25. Kan någon säga mig hur en vindeltrappa ser ut?

Svaret blev i regel en gest med handen i spiral - vilket även avsågs.

26. Vad är det den förnöjde önskar,
En rik, behöver, en fattig har,
Som slösarn sparar, en girig ger,
Och alla bära i graven ner.

Ingenting.

27. Kan du säga tupp, tupp, men ingen höna?

Tupp, tupp.

28. Vad är det, som i kyrkan vänder ryggen åt prästen?

Prästen själv. (!?!)

30. Vad är sötare än sött?

Sömnen.

31. Varför ser hunden sig tillbaka?

Han har inget öga på rumpan.

32. Vad kommer efter yttersta domen?

Första söndagen i advent.

33. Vem kan bliva mycket rörd utan att gråta?

Gröten.

34. Roten upp och toppen ner, ser sol och måne men aldrig sommar.

Istappen.

35. Stava torrt gräs med två bokstäver.

Hö.

36. Det finns i Sol~~en~~, men ej i Månen.
Det finns i Lappland, men ej i Skåne.

Bokstaven L.

37. Kroged o broged o ongalett satt. (underlagt)
kan du gissa den gåtan

M. 9454:11

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

får du ligga hos me i natt.

Regnbågen.

38. Lapp på lapp, men ingen söm.

Kålhuvudet.

39. Har liv men ingen ånne,
Kan stå, men inte gå.

Trädet.

40. Det är av liv, men har inte liv,
dock kan det tigande giva svar.

Gåspennan.

41. När är mannen herre i sitt hus?

När frun inte är hemma.

42. Har ingen tunga
Och ingen lunga.
Kan likväl snacka alla språk.

Kyrkklockan.

43. Går o går, men kommer aldrig till fars boränne.

Klockan.

44. När kan man bära vatten i såll?

När det är fruset.

45. Fira lubelattra.
Två svårta tattra.
En visp, en vasp o en grödabug.

Vagn, två hästar, snärt å påg.

46. Har rygg, men ingen bug.
Har näbb, men ingen tunga.
Har ägg, men inga onga.

Lien.

47. Två små springa före.
Två stora springa ätte.
Di springa hastigt iblann
Men hinga alri varann.

Vagnshjulen.

48. En krogryggader far, en holbauder mor, o tre kulleda påga.

En trebent gryta.

M. 9454:12.

LUNDS UNIVERSITE
FOLKMINNESARKI

49. Vem gapar över vattnet, men får intet?

Kobjällan.

50. Prästens päna pia Pernilla prylade prästens porrede påg Pär på prästens pringlade pileplankade port.
Hur många P ä där i de?

Inget P i de, men fämtan i sladängan.

51. Vem är det som går längre än vägen räcker?

Humlerankan.

52. Herr Baron
Gick på bron
Knäckte nötter under skon.
Fyra fötter, ingen tå.
Hur kunde herr Baronen gå?

En häst, som hett baron.

53. Gud ser det aldrig, kungen sällan, men bonden dagligen.

Sin like.

54. Var är det för likhet mellan en diflaska och en elefant?

Båda föda levande ungar.

M. 9454:13.

LUNDS UNIVERSITE FOLKMINNESARKIV

Majvisa.

Sjöngs i Andrarum. Först sjöngs 1:sta strofen i den vanliga majvisan

Ack, ljuvlig tid,
När träd på marken bära frukt,
All blad och blommor giva lukt.
Ack, ljuvlig tid,
När fåglar i skogen kvittra,
Var på sitt sätt lovsjunga Gud,
Och blad och blommor tittra,
Och bergen giva ljud.

När vi vår tid
I lundar, ängar, skog och mark
Från en till annan ljuvlig park
I ro och frid
Få leva och få höra
En ljuvlig sång med klar musik,
Den hörs av intet öra,
Som honom varit lik.

När abullen bär, härlig
Och allehanda frukt
Med ljuvlig smak, behaglig lukt
Oss växer här.
När klara vattnet rinner
Så klart som vore det kristall,
Och man för solen finner
Ett sken i djupan dal.

Ack gyllende tid,
Är det ej lust att leva här,
Då man är fri från allt besvär.
Ack gyllende tid.
Men ett bör grannt oss märka,
Att döden alla gästa skall.
Kan det ej ängslan värka
Och ända glädjen all.

Betänkt det väl,
Hur falsk den lusten vara må,
Som kan så snart den ände få.
Betänk det väl.
I dag är man en herre,
I morgon är man kall i mun.
De större som de smärre
Ha fallit i dess stund.

Jag ej förstår
Vad ljuvligt är och frid försann
Man här i världen finna kan.
Jag ej förstår.
Men himmelen allena
Han evig är och vara skall,
Han är ej oss till mena,
Ty där finns glädjen all.

Ja, rikedom och ståt
Och annat som här glimma må

M.9454:14.

LUNDS UNIVERSITE
FOLKMINNESARKI

Man inte mera passar på.
Rikedom och stât.
Men döden gör dem lika
Igenom sina skarpa skott.
båd fattiga och rika,
Han tar dem alla bort.

Där hörs ej gråt,
Ej sjukdom, pest, ej dyran tid,
Ej krig och örlig, fäkt och strid,
Ej klagolåt.
Men där finns fröjd och gamman
I himlens höjd bland änglars här,
Det gör Gud allesamman,
Som tro på honom här.

Ett ljuvligt stånd
Där Herrens hus och tämpel är,
Ty sol och måne lyser där.
Ett ljuvligt stånd,
Där livsens vin det klara
För gud och Lammet rinna må,
Där livsens träd, det rara,
Uppå dess gator stå.

Ack himmelens höjd,
Där portar utav pärlor är,
Grundvalar utav stenar skär.
Ack himmelens höjd.
Är jag av sorg betungad,
Så gläds jag när jag tänker på
All glädje, fröjd och fromma,
Guds barn de skola få.

Lev alltid så,
Att du denna lust och fröjd
Må en gång få i himlens höjd.
Lev alltid så.
Ej någon ro vi finna
På denna usla världens borg.
Vår sista levnadstimma
Är alltid nöd och sorg.

Förlåt vår synd
O stora Gud och Fader huld
För Din Sons död och pina skull,
Förlåt vår synd.
Och hjälp oss med din ande,
Att vi ur denna jämmerdal
Må vandra till det landet,
Som är din fröjdesal.

M. 9454:15.

LUNDS UNIVERSITET
FOLKMINNESARKIV

Den vintern, som har vared .....

Den vintern som har vared va farlet hår å sträng.
Di fleste agerhunsen i snin feck sotesäng.
Å många stackars människor i tärna finge frust.
Å mången går mä grämelse å sorg udi sitt brust.

Som nu Måns Mickels Marna, en riktig kjöner tös,
Men hennes ljuvsta hjärta de rent ihobafrös.
Hon hade gitt Jins Perssen sin kärlek å sin tro,
Å jusst i påskadana di skulle sätta bo.

Jins Perssen ga si ud i Februvari nu som va,
Å justamente ti Marna på slä di bar åsta.
Som späjlaglas va silana å ögen liaså,
När justament te fästemön han skulle hälsa på.

När så han hade fared om pass en fjäringsväj,
Så kom han ud ad vångana, för snin den fog så lej.
När så han hade fared om, å så si ingen rå
Te slut en kringböjd storer går om kvälln han träffa på.

De va te Cla Olssas stora byagår han hant.
De syntes där va rigedom, för allting va så grannt.
I salen sto piano å gungestol å töj.
Å feda kreg i stölled, så Jens blö riktet blöj.

Å gubben bö på toddy, på kopp å konjaksvin,
Å gubben va så miller å gumman va så fin,
Men allra ljuvast Karna, den unga döttern, va.
Å Jens blö riktet nersatt å hyddad te så bra.

Å Jens blö kvar om nötten å kvar i dagar tre,
Han på di många gossen si mätt ej konne se.
Han tänkte blott på Karna å hennes riga bo,
Han glimde bort sin Marna, sin karlek å sin tro.

Nu e han gjutt me Karna å e så gla å nöjd,
Men ensam vankar Marna förudan lust å fröjd.
Hår enda gång di sniar, hum suckar sorgsen då:
"Gu nåde den, vars karlek å vintern prövas må."

/Uppteckned hos Sjöblom i Lund sept 1918./

M. 9454:16.

LUNDS UNIVERSITET
FOLKMINNESARKIV

Ja va på Longa marknad.

Ja va på Longa marknad å skolle köra ud,
Ja hade söbed lide å kjupt en mager stud,
Mager stud.

Å pågen ledde krejed så sajta i forfäj,
Men ud ve tyska krued där vänta han på mäj,
Han på mäj.

På hår sin sia om järed sto påg å stud å dro,
Å studen va rent galen å pågen va inte go,
Inte go.

Den ene ville synner på, den andre dro mod nor,
Å studen sto o böga å pågen sto oå sor,
Sto å sor.

Men mä min snärt i növen ja geck te järed hen,
Te pågen sa ja: släpp studen, å te studen sa ja: ränn,
Sa ja: ränn.

Å studen te å luba, å ätte ja å sa:
Nu ha du ju din frihed, å di ha åsse ja,
Åsse ja.

Men jisses hår ja klådde hans bagben mä min snärt,
Å fri si, di fortsto han, åd di va inte värt,
Inte värt.

M. 9454:17.

LUNDS UNIVERS. FOLKMINNESAR.

De va en lördasmåren.

De va en lördasmåren, de va i fjor vä Mickelsmoss,
Ad Per han skulle köra te stan mä ett lass boss.

Når han fått vel å lassed, å ögen fått litt hackelse,
Så gick han ing te Larsens å fick si ett glas bier.

Rätt som han sto å snacka å så på hår kommersen gick,
Så dro non nom i rocken, å di va Lorens Kvick.

Hva står du här å gabar, din sakramenskade bulvan.
Du ser väl hår folk grinar, kom gå vi ud i stan.

Så geck di ing på Sveden, å Lorens bö på konjaksjög,
Å per han supp å grina å glimde böjn å ög.

Sin klockan slaed fira, kom Persas Sven i stuan ing,
Å ruska Per i kraven: "Kom ud ditt sabla svin."

Å Per han måtte vånna, för Sven va starkare än han.
Han jalp en opp i vöjnen å sa: "Kör nu frå stan."

Per han borja köra. Tjo hej, di va en lusti leg.
Polisen rände ätte, å folk å krej di skreg.

Men ögen vore krya, di hade stånd mest hela dan.
Per körde frå dem alla å kom igenom stan.

Där dro han ing på tömmen å lo die gå så turlia.
Men hont di va, så sömna han, å di geck lia bra.

Per han bårja nicka, å hjulen gick å tien le,
Men når han kom te Sandgrens, där stämde ögen ve.

I en krog å boen, där feck se en ljuvli syn,
Där sto en liden gröbba mä klara granna yn.

Hum hade drad å kängan, hum på en liden kaga åd
Hum sto å pröva träsko, di lilla rara skråd.

Å Per han bårja titta, han tittade å snejlade,
Å så på hennes fyder, å grina te därve.

Ack hör hon liden flicka, kom låt oss språkas lide vi,
Å la voss slida träsko ihob i all vår ti."

Men gröban hum ble blöjer, hum ville ginas gå sin väj,
Men når Per han bö na aga, så sa hum inte nej,

Å nu så e di jutta å bo ingvä Per Månssas le,
Å vell du inte tro ed, gå ginast did å se.

/Uppteckned hos Sjöström i Lund, sept. 1918/.

M.9454:18

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

Kivika markad.

Sent om en afton kommer kaftenen hem,
Hälsar go afton, kära madam;
Hår ha du dotter din,
Som en gång vared min?
En gång i ugan gör ingenting.

Flicken ä knarsti, men hum går liaväl an
Bara du tar na sajta i fajn.
Köss å klapp ska hum ha
Om di ska vara bra.
En gång i ugan gör ingenting.

Se nu e de markad, nu ska vi roa voss,
Nu ska vi dricka flickornas skål.
Först en syp brännevin,
Sen en syp konjaksvin.
En gång i uga n gör ingenting.

M. 9454:19.

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

Skånsk vaggsång.

Å katten lå i onbänken,
Han klavi si vara sjug,
Han hade så ont i sitt hoed,
Han va rädd han skolle dö.

Å guskelöv sa röttan,
för nu e katten dö,
Nu konna vi gå i skaved
Å gnava smör å brö.

M. 9454:20.

LUNDS UNIVERSITET
FOLKMINNESARKIVET

Det var en söndagsmorgon.

Det var en söndagsmorgon
Jag klädde uppå mig,
Och så gick jag till kyrkan
För att få träffa dig.

Men när jag kom till kyrkan,
Så var du inte där.
Strax föll det mig i sinnet,
Du har en annan kär.

Och ringen som du gav mig
Med namnet mitt och ditt,
Den ger jag dig tillbaka,
Så bli vi kvitt om kvitt.

Och schalen som du gav mig
Med röda fransen kring,
Den ger jag dig tillbaka,
Det gör mig ingenting.

M. 9454:21.

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

Beväringsvisa från Vemmenhög.

När tjyve år vi fyllad så ble vi skrövna ud.
Vi skulle ti Tvedörra å lära vidda hud.
De gickj ti me excis
Po di vanlia vis.
Kåss fårr tusan i våll falleralalalala.

När alla hade sankats vi skulle ömsa klär,
Så fickj vi kronans pjälta, grödpotta å gevär.
Sin så fickj vi beske
Åd voss ställa i le.
Kåss etc.

Så kom där en som sa: "Sträckj nu fram din svårte labb,
Fårr ja nu di mönstra å si om du har skabb.
Han i növen to fatt,
Å han hed doktor Bratt.
Kass etc.

Excisen sin begynjte å den ble räled strängj,
Å mellemålen fickj vi ta i flyanne flänj.
På en stage vi sad
När vi spisa vår mad.
Kåss etc.

Men bäst vi sad på stagen en jäkla långer ra,
Sa raga vi baglänjes på hoeded åsta.
Sin så fickj vi ovitt
Fårr vi luta så litt.
Kåss etc.

När inte nåed anned vi konne ta våss te,
Så la vi våss å syppa te po plassen ve ble.
Å när nötten gickj in,
Va vi fulla som svin.
Kåss etc.

Så fickj vi låv å sova ti alla nöjtra va,
Sin motte vi fårr fylled di fem å tjyve ta,
Å då kan en fårrstå,
Inte kunne vi gå. Kåss etc.

Å darrfårr fickj vi liggja ti möded di va slut,
Men sin som full å färi bevärinj gickj vi ud,
Fårr vårt lann kan vi slåss,
Å vi kan kära tråss.
Kåss etc.

M. 9454:22.

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

Majvisa.
Upptecknad i Ödrarum.

God afton i som hemma är,
Maj är välkommen.
Förlåt att vi oroa er.
Sommarn är så ljuvlig för ungdomen.

All världen är skapad av egighet.
Du haver allting väl berett.

Du vinterns tvång ur landet drev,
Och sommaren tillbaka blev.

Välkommen vår, Maj månads tid,
Gud signe denna sommar blid.

Vår skog och mark sig fröjdar skönt,
Valborg för löv och gräset grönt.

Den lilla lärkans ljuva klang
Gud lovar med Maj månads sång.

Ty bärom vi nu Maj i by
Och lova Gud med psalmer ny.

Förläna oss ett ymnigt år,
Bevara både hus och gård.

Med svett vi jorden brukat har
Och lagt vår säd i henne kvar.

Befrämja vårt arbete väl,
Välsigna oss till liv och själ.

Giv väderlek, som ljuvlig är,
Att grönska må båd mark och kärr.

Vår skog du ållon god förlän,
Giv vad till boskapsfödan tjän.

Låt växa korn på åkrarna,
Och gräset gro i ängarna.

Låt växa frukt på trän till must,
Att vi av dem må hava lust.

Att bin ge vax och honung söt,
Till läkdom, mat och ljus och mjöd.

Stark humle växer på stängerna,
Och besk malört i sängarna.

Låt örter gro till smak på mat.
Giv ärter, rötter, kål, sallat.

Låt boskapen i ymnighet
Tillväxa uti godan bet.

M. 9454:23.

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

Giv mjölk och smör och osten söt,
Bovete till bovetegröt.

Välsigna vattnet, salt och friskt,
Föd människor med sill och fisk.

Låt hönan giva ägg på fat
Till pannekaka och äggamat.

Till kläder giv lin, hamp och ull
Att skyla oss i hetta och köld.

Låt oss med hälsa bruka det
I fruktan din och ständig fred.

Regera oss med din anda god.
Förtag vad dig kan vara emot.

Det bedja vi i Jesu namn
Och sluta visan till vårt gagn.

Godnatt och tack det skall i ha,
För gåvan den var ganska bra.

Ny lyfta vi alla på vår hatt,
Och beder en och var godnatt.

Nu går vi utur denna gård,
Kanske vi komma nästa år.

Eller om ingenting gavs:
Så ligg och ligg du lade stud.
Må lus och loppor asa dig ud.

M. 9454:24.

LUNDS UNIVERSITET
FOLKMINNESARKIV

Öknamn.

Borringen var ett känt original från Knisslinge-trakten. Han kallade sig själv Nils Johnsson Norqvist Helarius Häggenblomberg Lindell. Tillkomsten av detta långa namn förklarade han på följande sätt: "Nels, da krestnades ja te. - Johnsson, så hette min mor, innan hon givte se. - Norqvest, så hette min far. - Helarius, så hette dan, som ja ä födder på.- Häggenblomberg, så hette en kära-magare, som geck ikring, o ja tytte, ja va tvongen o ta da navned, fär da va så grannt. - Lindell. Jo da va så: En da mötte ja en bekant bekant, som sa te meHör du Johnsen, ja tycke du skolle ta de ett tenavn. Ja har en målarelärling, som hede Lindell, o da navned tycke skolle passa de, för da ä ju ett grannt navn. O så to ja navned Lindell.

M. 9454:25.

SVERIGES FOLKMINNESARKIV

Vardagsnamn.

I Önnestad funnos i slutet på 1880:talet ej mindre än åtta lantbrukare med namnet Anders Olsson.

1. Anders Olsson på n:r 1. Han var kommen från Nygård och kallades därför Nygaurs Anners. Senare gav han sin gård namnet Kärrdala och kallades därefter Anders Olsson på Kärrdala eller Kärrdals-Annersen eller endast Kärrdalaren.
2. Anders Olsson på n:r 6. Kallades Lia Månsens Anners, Senare förkortat till Liringen. Efter honom ordsstäven: Kan väl stau, för da goa ja timar, sa Liringen, naur han ble boen o seda. Vi baga i da för brö skyll, sa Liringen.
3. Anders Olsson på n:r 6. Till skillnad för den föregående efter sin fader kallad Gunnes Clas Anners.
4. Anders Olsson på n:r 35. Gifte sig till gården och kallades efter svärfadern, Anders Offesson, för Offas Anners.
5. Anders Olsson på n:r 42. Gården låg i närheten av Önnestads mosse, och han kallades därför Anners Olsen i Mosen, förkortat till Mosabonnen.
6. Anders Olsson på n:r 43. På ägorna fanns ett byn tillhörigt sandtag. Han kallades därför Anders Olsen i Sånngraven.
7. Anders Olsson på n:r 14. Kallades efter föräldrarna om växlande Pernilles Anners eller den skorveda Olans Ann
8. Anders Olsson på n:r 14. En mindre hemmansdel. Ägaren hade bageri såsom bisyssla. Kallades därför Bagare-Annersen eller endast Bagaren.

M. 9454:26.

ÅBO UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

Samma som ramsan fr. Mjönäs sid 2.

Ramsa från Mjönäs, vid "leka gömme".

Ett två,
bomme gå,
tre fira,
bomme lira,
fäm, säjs,
kör te väjs.
sju, åtta,
plocka tåtta.
nie, tie,
stöbe lie.
elva, tolv,
skura golv.
trättan, fjortan,
skura skjortan,
fämtan, säjstan,
kan du läjsan,
sjuttan, attan,
gå på trappan,
nittan, tjue,
mad i grue,
sol i stue,
två hosor o ojn sock,
två geder å ojn bock,
nu ha ja lajst nock,
nu går ja.